

K
Lovas István

Vannak családok, ahol az ezüstkanalat örökítik át, vannak, ahol a harapófogót

A kormányának nemcsak a belföldi, de a külföldi sajtója is rossz. Annak ellenére, hogy töretlenül népszerű. Hogy a belföldi sajtóviesség kedvezőtlen, nem keltett meglepetést nyolc év tapasztalata után. Hogy a külföldi sajtóviességek kedvezőtlenek, az sem túlzottan: az ellenfél sajtókapcsolatai közismertek. Ami azonban meglepetést keltett, az a vezető német konzervatív lap, a Frankfurter Allgemeine Zeitungban megjelent cikkek voltak. Ha ilyen, csak az egyik fél érveire hallgató írárok a balliberális Süddeutsche Zeitungban jelennek meg, a reakció szinte vállrándítás lett volna: Magyarországon széles körben vált ismertté és szinte fogalommá a „weyerbélázás”, amikor – természetesen csak az Antall-Boross-kormány idejére korlátozódva – Weyer Béla küldte el cikkeit a müncheni lapnak, melyeket, megjelenésük után a Magyar Rádió fontos hírként ismertetett. A mostani, frankfurti cikkek kínos időzítése pedig azt mutatta, nem csupán arról van szó, hogy a budapesti tudósítónak éppen egy cikkre való összegjött -, hanem többről. Az indítékokról lehet találgatni. Találgatnak is. Vannak, akik tudni vélik, törlesztésről van szó, amiért a Siemens nem építheti meg 4-es metrót. Vannak olyanok is, akik utálnak arra, Orbán elutasított egy cikk írását a lapban, mert neve együtt szerepelt volna egy olyan személlyel, aki nem igazán fekszik közel a koalíció szívéhez.

Hetilapunk természetesen ellenőrizhetetlen értesüléseket nem tekint tényeknek, csupán érzékeltetni kívánja az értetlenséget. Mint a kettős mérce ősi ellenségei, felhívtuk Matthias Rüb urat, a FAZ budapesti tudósítóját. Elmondtuk neki, 1994 előtt a rádiós, tévés és az írott sajtó újságírói az itt állomásozó tudósítókat igen gyakran faggatták arról, hogy mi a véleményük a magyarországi helyzetről, és most ugyanezt szeretnénk tenni mi is. Rüb úr a kérést azal hártotta el, hogy etikailag tarthatatlan lenne, ha arról nyilatkozna, amiről ír és írásaiban véleménye amúgy is tükröződik. Biztosítottuk Rüb urat megértésünkről, majd megkérdeztük, vajon mi vagyunk-e rosszul tájékozódva, amikor nem emlékszünk egyetlen olyan cikkre sem az 1994–1998-as, korábbi kormányzati periódusból, amikor lapja bírálta volna Magyarországot olyan szemszögből, mint az a mostani cikkekben olvasható. Rüb úr azt felelte, nagyon nagy munka lenne átnézni

az összes számot. Erre javasoltuk, talán megnézhetné saját számítógépének memóriáját, hiszen ő volt akkor is az itteni tudósító, és így a dolog talán gyorsabban menne. „Nem is hinné”, felelte Rüb úr, de „háromszor is cserélték” a számítógépét az utóbbi időben. Természetesen ezt is elhittük, de, vetettük fel, talán a memóriát átmásolták az újabb változatokba is. Ekkor Rüb úrnak eszébe jutott, hogy van egy olyan CD-ROM-ja, amely tartalmazza lapja cikkeit. Ugyanakkor kérte, juttassuk el írásban a kérést, és amint ideje engedi, rájuk fog keresni. Hetilapunk december 7-én, a beszélgetés napján, természetesen elküldte a faxot, amelyben, a telefonbeszélgetéshez hasonlóan, feltettük a kérdést, jelent-e meg lapjában cikk például arról, hogy a Horn-kormány jelentős nagytakarítást végzett a televízióban, hogy a New York-i Freedom House három éven át a magyar sajtót a korábbi „szabad” minősítésről „részben szabadabbá” degradálta, hogy (miután Rüb úr a Magyar Narancs Postabankos támogatásának megszűnését is említette, ami konzervatív lapja olvasóinak vélhetően természetesnek tűnhet) lapunk ellen mind a mai napig a hirdetőik bojkottot tartanak fenn; hogy bérelt gengszterek korábbi szerkesztőségünkben vasrudakkal verték szét a berendezést (erről Rüb úr, mint mondta, nem tudott, holott, mint emlékeztettük rá, a hír még az akkori Híradón is „átment”), és hogy a Napi Magyarországot a hirdetőik csak május 24-e után fedezték fel. E cikk leadási határidejéig (december 10.) Rüb úr még nem válaszolt, de olvasóink biztosak lehetnek benne, a Frankfurter Allgemeine Zeitung tudósítójának válaszát, illetve az általa megadott cikkek dátumát, illetően azokból kivonatokat, azonnal közölni fogjuk.

És miután kezdenek, igen lassan de észrevehetően, a külföldi cikkek a korábból ismert irányba fordulni, talán érdemes felidézni az akkori idők külföldi sajtóviességét. Ezek lényege: Magyarországon felütötte csúnya fejét antiszemitizmus. Mivel ehhez a tények igen soványak voltak, a Szabad Demokraták Szövetsége értelmiségi és újságírói holdudvara gondoskodott álhírekről is. Hogy csak a legismertebbeket említsük: a parlamenti hordóügy, a Hanákné-ügy, vagy az a kevésbé ismert eset, amikor – mint az 1992-es, befolyásos Amerikai Zsidó Évkönyv hírül adta – „Valóban: újjáéledt a háború előtti nyilaske-

A cikkben Lovas István igen kritikusán emlékezik a rendszerváltásra és a konzervatív pártokról is

resztes szervezet, s kiadtak egy felhívást, amely felszólított minden zsidó, cigány és kommunista azonnali deportálására... Azok a közterületek, amelyeket korábban *Adolf Hitlerről*, *Benito Mussoliniról*, vagy a nemzetiszocialisták más tekintélyeiről neveztek el, kapják vissza korábbi nevüket". Hogy ez a felszólítás a kádárista *Antoniewicz Roland* provokációja volt, azt az Évkönyv az 1993-es és későbbi kiadásában „elfelejtette” megemlíteni, talán azért, mert informátorainak ez már nem illett a stratégiájába.

A külföldön megjelent cikkek sokszor említették a forrásokat is: *Kőszeg Ferencet*, *Bolgár Györgyöt* vagy mint a konzervatív *Wall Street Journalban* írta *Ernest Beck*, a lap budapesti tudósítója, *Bánó András* idézve 1993. november 29-én „a cenzúra felé haladunk és egyértelműen kimutatható a nacionalizmus jobboldali hatalma és az antiszemitizmusa”.

De emlékszünk a Szabad Demokraták Szövetsége vezető párttagja, **Eörsi István** (aki magát „közíróként” jegyzi), *Fehér Klára* (mindketten a sztálinizmus bástyái voltak) és hasonló háttérű társaik külföldi televíziós szereplésére, amelyeknek lényege ugyanaz volt: Magyarországot eredendően antiszemita országnak beállítani.

1998 tavaszán, a Fidesz győzelme után sokan állították, kétszer nem lehet ugyanabba a folyóba lépni. Akik a szabaddemokratákat jobban ismerték, tudták, lehet, hiszen egyetlen fegyverükről van szó. A bunkó azonnal elő is került: a bűnöző bankár ügye immár a magyar Dreyfus-per lett, látja így az a *Popper Péter* (Horn volt tanácsadója), aki az antalli idők „antiszemitizmusa” miatt „menekült” Izraelbe (és féltelmét legyőzve sietett vissza, amikor kiderültek ottani lehetőségei).

Majd jön *Bauer*, aki azért nevezi a MIÉP-et náci pártnak, mert elnöke a parlamentben kijelentette, a Magyar Nemzeti Bank elnöke nem hazai érdekek szerint cselekszik. Csakhogy ezt számtalan országban már megtették baloldali politikusok és közgazdászok is, akik ugyanazt vetették saját kormányzatuk szemére, mint *Csurka*, vagyis hogy a Nemzetközi Valutaalap „diktátumát” követik, és nem az ország érdekeit, anélkül, hogy ezért őket bárki is lefasisztázta volna. Ami igazán kár, hogy ezt épp Bauer teszi, akinek apjánál a „nácik elleni küzdelem” éppen úgy csupán ürügy volt a belső indíttatás kiélésére, a körmök letépésére, mint fiánál a „nácik elleni küzdelem” az országkép körmeinek letépésére. Igen – vannak családok, ahol az ezüstkanalat örökítik át, vannak, ahol a harapófogót. ■

ha média elfozult tervezés
 apol. Ez most 1998-ban